

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Hradci Králové rozhodl samosoudkyní JUDr. Ivonou Šubrtovou ve věci žalobkyně **R. S.**, zast. JUDr. Ing. Jiřím Špeldou, advokátem se sídlem Šafaříkova 666, 500 02 Hradec Králové, proti žalovanému **Ministerstvu vnitra ČR**, Nad Štolou 3, 170 34 Praha 7, v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 11.3. 2011, č.j. OAM-410/LE-HA18-LE05-R2-2008, ve věci mezinárodní ochrany, **t a k t o :**

I. Žaloba s e z a m í t á .

II. Žádný z účastníků n e m á právo na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

Žalobkyně včas podanou žalobou napadla v celém rozsahu shora označené rozhodnutí žalovaného, kterým jí nebyla udělena mezinárodní ochrana dle ust. § 12, § 13, § 14, § 14a a §14b zákona č. 325/1999 Sb., o azylu a o změně zákona č. 283/1991 Sb., o Policii České republiky, ve znění pozdějších předpisů („zákon o azylu“) a domáhá se jeho zrušení. V žalobě a jejím doplnění namítala, že v předcházejícím řízení o udělení mezinárodní ochrany žalovaný porušil postup, ke kterému je povinen, neboť náležitě nedbal o to, aby přijaté řešení odpovídalo okolnostem případu a dostatečně se nevypořádal se všemi tvrzeními žalobkyně. Nesouhlasí s názorem žalovaného, že odjela do zahraničí jen za prací, a že toto je

jediným důvodem pro který žádá o udělení mezinárodní ochrany. Uvedla i jiné skutečnosti, které žalovaný nezohlednil. Poukázala na svoji výpověď, z níž je patrné, že má dlouhodobý vztah s přítelem, který je občanem EU, konkrétně Spolkové republiky Německo (dále jen SRN). Žijí spolu jako druh-družka, společně plánují budoucnost a jejich vztah lze označit za obdobný vztahu manželskému, plánují založení rodiny. Skutečnost tohoto vztahu její druh potvrdil a rovněž ji pravidelně navštěvuje. Má proto za to, že rozhodnutí žalovaného značně zasahuje nejen do jejího práva na soukromý a rodinný život, ale i do tohoto práva jejího druha. Nemůže se ztotožnit z názorem žalovaného, dle kterého je zcela na jejím druhovi, aby se neodstěhoval na Ukrajinu, pokud by byla nucena se tam vrátit. Po jejím druhovi, jakožto německém občanovi, nelze spravedlivě požadovat, aby nyní opustil celý svůj život a odstěhoval se na Ukrajinu. Navíc se v tomto řízení nejedná o něho, ale o žalobkyni. Žalovaný svým rozhodnutím odsoudil její vztah s druhem k záhubě a dle jejího názoru je nutné minimálně zvažovat, zda takový zásah je zásahem adekvátním, neboť není pochyb, že značně zasáhne do soukromého a rodinného života žalobkyně s fatálními následky. Žalobkyně namítá, že její vztah s druhem není údajný, jak se snaží navodit správní orgán, už jen proto, že žalovaný nikde nezpochybňuje písemné vyjádření jejího druha. Skutečnost, že žalobkyně nyní v pozici žadatelky o udělení mezinárodní ochrany nerealizuje rodinný život na území České republiky (dále jen ČR), je logické. Nemá jinou možnost, než aby za ní druh jezdil na návštěvy a takto se stýkali. Nesouhlasí s restriktivním výkladem správního orgánu, že jen proto, že není manželkou, nýbrž družkou, tedy jen proto, že nemají „papírové“ manželství, nemůže být na vazby mezi ní a přítelem brán zřetel. Dle jejího názoru je nutno vzít v úvahu, že v mnoha státech EU je na vztah druh družka nahlíženo jako na obdobu manželského soužití s určitými právy a povinnostmi. Nejedná se o vztah dvou cizích osob, jak se snaží navodit žalovaný v odůvodnění svého rozhodnutí. Navrhla, aby soud napadené rozhodnutí zrušil a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení.

Žalovaný ve svém vyjádření popřel oprávněnost žalobních námitek a v celém rozsahu odkázal obsah správního spisu a odůvodnění napadeného rozhodnutí, jehož podstatné pasáže zrekapituloval. Dále uvedl, že námítka žalobkyně směřují výhradně do posouzení otázky relevance uváděného vztahu s občanem SRN, který trvale pobývá na území země své státní příslušnosti z pohledu důvodnosti této skutečnosti pro udělení mezinárodní ochrany na území ČR. Dále uvedl, že žaloba neobsahuje žádné konkrétní námítka vůči závěru správního orgánu ohledně nenaplnění podmínek pro udělení azylu z důvodu pronásledování žalobkyně v zemi jejího původu ve smyslu § 12 písm. a) zákona o azylu, či odůvodněného strachu z pronásledování z některého ze zákonem taxativně stanovených důvodů (§ 12 písm. b), ani vůči závěru o nenaplnění podmínek pro udělení azylu nebo doplňkové ochrany za účelem sloučení rodiny. Žalobkyně ve své žalobě nenamítá ani žádné konkrétní skutečnosti jako důvody hodné zvláštního zřetele pro udělení humanitárního azylu ve smyslu § 14 zákona o azylu. Ohledně nesouhlasu žalobkyně se závěrem správního orgánu, že žalobkyně odjela ze své vlasti do zahraničí jen za prací a že toto představuje jediný důvod, pro který žádá o udělení mezinárodní ochrany, ač z její výpovědi vyplývají i skutečnosti jiné (dlouhodobý vztah s přítelem,

občanem SNR), žalovaný odkázal na odůvodnění svého rozhodnutí. Shrnutí, že z výpovědi žalobkyně jednoznačně vyplynulo, že svou vlast opustila naposledy dne 15. 11. 2006 za prací, v ČR pobývala již od roku 1999, kdy z Ukrajina odjela za prací. V pohovoru ze dne 13. 8. 2008 pak žalobkyně výslovně uvedla a potvrdila, že svou vlast opustila za prací, jiné důvody k odjezdu neměla. Závěr učiněný žalovaným, tedy že žalobkyně odjela ze své vlasti výhradně za prací, je zcela v souladu se shromážděným spisovým materiálem. Naopak k důvodům, pro které žalobkyně následně v roce 2008 požádala o udělení mezinárodní ochrany na území ČR, žalovaný v napadeném rozhodnutí (na straně 4) uvedl, že tak učinila z důvodu legalizace svého pobytu na území EU, aby mohla žít na území Německa společně se svým partnerem, německým státním příslušníkem. Rovněž tento závěr je plně v souladu s výpověďmi žalobkyně před správním orgánem. Žalovaný proto setrval na svém závěru ohledně nenaplnění podmínek pro udělení mezinárodní ochrany i s poukazem na právo na ochranu rodinného nebo soukromého života. Uvedl, že názor žalobkyně na povinnost ČR udělit jí mezinárodní ochranu, aby mohla žít v SRN společně se svým přítelem (německým státním příslušníkem) a realizovat tam tak svůj rodinný, resp. soukromý život, jde nad rámec práva na ochranu rodinného a soukromého života vyplývajícího z čl. 8 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod, zajištěného na území ČR cizinci primárně instituty zákona o pobytu cizinců, nikoli zákonem o azylu. Napadeným rozhodnutím tak dle žalovaného nemohlo být zasaženo do jejího práva na ochranu rodinného, resp. soukromého života, který se neodehrával a ani v budoucnu nemá být realizován na území ČR (nýbrž na území SRN.) V případě zájmu žalobkyně žít společně se svým přítelem v SRN, měla tato objektivní možnost využít příslušných právních prostředků k legální úpravě tamního pobytu, ale neučinila tak. K tvrzení žaloby, že po příteli žalobkyně „nelze spravedlivě požadovat.....“, žalovaný uvedl, že je zcela na dotčených osobách, jakou zemi si k realizaci svého rodinného a soukromého života zvolí, v případě zájmu pobývat na území jiného státu, než je země státní příslušnosti, je pak standardním požadavkem splnění podmínek, které si daný právní řád pro pobyt cizinců na svém území klade. Podání žádosti o udělení mezinárodní ochrany nemá být prostředkem k obcházení těchto podmínek. Žalovaný v tomto směru odkázal na judikaturu Nejvyššího správního soudu, např. na rozhodnutí, č.j. 1 Azs 5/2011 – 36, ze dne 28. 4. 2011, resp. na rozsudky ze dne 28. 11. 2008, č.j. 5 Azs 46/2008 - 71, a ze dne 11. 6. 2009, č.j. 9 Azs 5/2009 – 65, v nichž se tento soud zabýval tím, co lze považovat za zásah do soukromého a rodinného života. Navrhl zamítnutí žaloby v celém rozsahu pro její nedůvodnost.

Soud přezkoumal napadené rozhodnutí podle ustanovení § 75 odst. 2 zák.č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, v platném znění (dále jen „s. ř. s.“), v mezích žalobních bodů, projednal žalobu bez nařízení jednání za výslovného souhlasu žalobkyně i žalovaného v souladu s ustanovením § 51 odst. 1 s. ř. s.

V přezkumném řízení soud ověřil následující rozhodné skutečnosti.

Žalobkyně v žádosti o udělení mezinárodní ochrany ze dne 6.8. 2008, uvedla, že má ukrajinskou národnost, je pravoslavného vyznání, není a nikdy nebyla

členem žádné politické strany nebo organizace. Uvedla, že do ČR vycestovala za prací v roce 1999 a žila zde do června 2006, kdy se vrátila na Ukrajinu. Dne 15.11. 2006 z vlasti opět odjela za prací. Od ledna 2008 do 12.6. 2008 pobývala nelegálně na území SRN. K důvodům žádosti o udělení mezinárodní ochrany v ČR uvedla, že tak činí kvůli svému příteli, který je Němec a dále proto, že jí bylo v ČR uloženo správní vyhoštění. Chce si nějakým způsobem zajistit, aby mohla se svým přítelem pobývat v ČR nebo v Německu. Pro případ návratu se obává toho, že ve vlasti nic nemá a nemá se ke komu a k čemu vrátit. Při pohovoru provedeném dne 13.8. 2008 žalobkyně výše uvedené skutečnosti potvrdila a dále uvedla, že z Ukrajiny do ČR přijela v roce 1999 na základě podnikatelského víza, od roku 2006 měla zaměstnanecké vízum. Potvrdila, že do ČR odjela za prací, jiné důvody neměla. Pracovala jako uklízečka. Dále uvedla, že její přítel je Rus, který žije v Německu, má německé státní občanství. K důvodům své žádosti uvedla, že chce žít se svým přítelem, na Ukrajinu se vrátit nechce. Uvedla, že asi rok pobývala se svým přítelem v Německu, pobyt tam neměla nijak upravený. Z Německa chtěla jet za matkou na Ukrajinu, která onemocněla, ale na hraničním přechodu Folmava ji 12.6. 2008 zadržela česká policie. Neměla české vízum, byla umístěna do ZZC (zařízení pro zajištění cizinců). Připustila, že již v srpnu 2007 jí skončila platnost pracovního víza v ČR, které si neprodloužila, a proto jí bylo již dříve uloženo správní vyhoštění. Dále uvedla, že nyní si chce „nějak vyřídit doklady“ a pak odjet do Německa za přítelem. Součástí správního spisu je dále vyjádření žalobkyně ze dne 14.8. 2008, doručené správnímu orgánu dne 25.8. 2008, v němž uvádí, že její vycestování by bylo v rozporu s mezinárodními závazky ČR ve smyslu § 14 odst. 1 a § 14a odst. 2 písm. d) zákona o azylu. Za skutečnost, že jí hrozí vážná újma dle cit. ustanovení považuje existenci rodinného života na území států Evropské unie (dále jen EU). Uvedla, že rok a půl žije rodinným životem se svým přítelem W.L. v Německu jako druh a družka a odloučení od něho pro ni představuje značnou psychickou a citovou újmu. Odkázala na právo na rodinný život zaručené Úmluvou o ochraně lidských práv a základních svobod a dovozuje, že vzhledem k členství ČR i SRN v Evropské unii a s ohledem na společnou azylovou a migrační politiku EU, je třeba právo na rodinný a soukromý život vyplývající z čl. 8 Úmluvy vykládat nejen v souvislosti s územím ČR, nýbrž celé EU. K důkazu přiložila i ručně psané vyjádření svého přítele W.L., potvrzující jejich rodinný život. Domnívá se proto, že její vyhoštění z území ČR by bylo v rozporu s právním řádem ČR a že v jejím případě je dán důvod pro udělení minimálně doplňkové ochrany podle § 14a zákona o azylu.

Dne 29.5. 2009 doručil zástupce žalobkyně (pracovník Organizace pro pomoc uprchlíkům) správnímu orgánu písemné vyjádření, v němž zopakoval, že žalobkyně žije na území EU se svým druhem, přičemž odloučení od něho by pro žalobkyni znamenalo psychickou a citovou újmu. Odkázal na závěry zrušujícího rozsudku Krajského soudu v Praze a na rozsudek Nejvyššího správního soudu č.j. 9 Azs 11/2009, týkající se principu non-refoulement. Dále navrhl jako podklad pro rozhodnutí pět rozhodnutí Soudního dvora Evropských společenství (SDES) a dvou článků z časopisu Hostis, přičemž uvedl, že se sice případu žalobkyně nedotýkají, ale lze z nich dovodit základní právo na soukromý a rodinný život. Polemizuje s tím, jak je třeba zmíněné právo vykládat z pohledu ČR i celé EU.

Soud konstatuje, že prvním rozhodnutím žalovaného ze dne 16.9. 2008 nebyla žalobkyni udělena žádná z forem mezinárodní ochrany. Krajský soud v Praze k žalobě žalobkyně svým rozsudkem č.j. 47 Az 63/2008 ze dne 18.12. 2008 rozhodnutí žalovaného zrušil a věc mu vrátil k dalšímu řízení. Vytkl žalovanému, že ve svém rozhodnutí vůbec nezohlednil podání žalobkyně doručené mu 25.8. 2008 a nevysvětlil proč k podání nepřihlédl a že se dostatečně nezabýval možnou hrozbou vážné újmy dle cit. § 14a zákona o azylu. Uložil žalovanému, aby odstranil vytýkané vady řízení, věc znovu posoudil a řádně odůvodnil neudělení doplňkové ochrany.

Žalovaný v dalším řízení provedl se žalobkyní dne 8. 11. 2010 pohovor, v jehož průběhu zopakovala, že o udělení mezinárodní ochrany žádá kvůli svému příteli, chtěla by mu být nablízku, vztah mají více než čtyři roky. Na Ukrajinu pro své doklady (k případnému vyřízení sňatku) jet nemůže, protože by začalo platit její vyhoštění na deset let. Přítel by se na Ukrajinu přestěhovat mohl, ale neměl by tam práci, zatímco v Německu má zaměstnání. Dále vypověděla o jejich vztahu to, že sama pobývá v Praze, přítel ji navštěvuje skoro každý víkend. Asi před rokem se pokusila nelegálně odjet za ním do Německa, ale byla zadržena německou policií a vrácena zpět do ČR. K dotazu žalovaného uvedla, že by jí nic nebránilo v tom, aby s přítelem žila v Německu, dokonce tam žádala o povolení k pobytu, ale byla odmítnuta z důvodu podané žádosti o azyl v ČR.

Součástí správního spisu jsou dále informace shromážděné v průběhu správního řízení žalovaným ohledně politické a ekonomické situace a stavu dodržování lidských práv na Ukrajině, s nimž se žalobkyně měla možnost seznámit. Jedná se o Zprávu Ministerstva zahraničních věcí USA o situaci v oblasti dodržování lidských práv na Ukrajině za rok 2008 ze dne 25.2. 2009, Informaci MZV ČR, č.j.106362/2009-LP ze dne 13.5. 2009, Výroční zprávu organizace Human Rights Watch z ledna 2011 a z aktuálních informací České tiskové kanceláře o situaci na Ukrajině. Žalovaný uzavřel, že v případě žalobkyně bylo objasněno, že z vlasti odjela do zahraničí za prací, jiný důvod neměla. Důvodem její žádosti o udělení mezinárodní ochrany je snaha o legalizaci svého pobytu na území EU, aby mohla společně žít se svým partnerem, německým státním občanem na území SRN.

Po provedeném přezkumném řízení dospěl soud k závěru, že žaloba n e n í d ů v o d n á.

Z ustanovení § 28 odst. 1 zákona o azylu vyplývá, že mezinárodní ochranu lze udělit ve formě azylu nebo doplňkové ochrany; shledá-li ministerstvo při svém rozhodování, že jsou naplněny důvody pro udělení azylu podle § 12, 13 nebo 14, udělí azyl přednostně. Pokud správní orgán dospěje k závěru, že nebyly naplněny důvody pro udělení azylu jako vyšší formy mezinárodní ochrany, v souladu se zákonem posoudí, zda-li cizinec nesplňuje důvody k udělení doplňkové ochrany.

Podle § 12 zákona o azylu v platném znění se cizinci udělí azyl, bude-li v řízení o udělení mezinárodní ochrany zjištěno, že cizinec a) je pronásledován za uplatňování politických práv a svobod, nebo b) má odůvodněný strach

z pronásledování z důvodu rasy, pohlaví, náboženství, národnosti, příslušnosti k určité sociální skupině nebo pro zastávání určitých politických názorů ve státě, jehož občanství má nebo, v případě že je osobou bez státního občanství, ve státě jeho posledního trvalého bydliště. Za pronásledování se pro účely tohoto zákona považuje závažné porušení lidských práv, jakož i opatření působící psychický nátlak nebo jiná obdobná jednání, pokud jsou prováděna, podporována nebo trpěna státními orgány, stranami nebo organizacemi ovládajícími stát nebo podstatnou část jeho území ve státě, jehož je cizinec státním občanem, nebo státu posledního trvalého bydliště v případě osoby bez státního občanství. Za pronásledování se považuje i jednání soukromých osob podle věty první, pokud lze prokázat, že stát, strany nebo organizace, včetně mezinárodních organizací, kontrolující stát nebo podstatnou část jeho území nejsou schopny odpovídajícím způsobem zajistit ochranu před takovým jednáním. Za pronásledování se nepovažuje, může-li cizinec s přihlédnutím k osobní situaci nalézt účinnou ochranu v jiné části státu, jehož státní občanství má, nebo je-li osobou bez státního občanství, v jiné části státu svého posledního trvalého bydliště, pokud se obava z pronásledování nebo hrozba vážné újmy zřejmě vztahuje pouze na část státu.

Soud konstatuje, že výčet důvodů pro udělení mezinárodní ochrany formou azylu nebo doplňkové ochrany je taxativní a nelze je rozšiřovat o důvody další. Žalobkyně nebyla ve své vlasti nijak politicky činná ani organizovaná, nemohla být proto ani pronásledována ve smyslu ustanovení § 12 písm. a) zákona o azylu. V řízení nebylo rovněž prokázáno, že by mohla mít důvodnou obavu z pronásledování pro některý z důvodů dle § 12 písm. b) zákona o azylu, když ostatně ani žádný takový důvod neuváděla. Ve své vlasti neměla žádné potíže se státními orgány, policií nebo soudy, pro případ návratu nevyslovila žádnou relevantní obavu. Svou vlast opustila z čistě osobních pohnutek, do ČR odjela za prací již v roce 1999, na Ukrajinu se opakovaně a bez potíží vracela. Naposledy z vlasti odcestovala 15.11. 2006 opět za prací. Žalobkyně pobývala na území ČR od roku 1999 legálně na základě pracovního povolení. Poté však svoji liknavostí nepožádala o prodloužení pracovního víza a připustila, že na území ČR pobývala dále nelegálně, za což jí bylo opakovaně uděleno správní vyhoštění. Nelegálně rovněž pobývala na území SRN, kam odjela za svým přítelem. Za jediný důvod své žádosti o mezinárodní ochranu v ČR uvedla přání žít společně se svým partnerem, německým státním příslušníkem v ČR nebo v SRN. Závěr učiněný žalovaným, že žalobkyně požádala o mezinárodní ochranu zcela účelově z důvodu legalizace svého pobytu na území EU poté co jí bylo opakovaně uděleno správní vyhoštění, plně odpovídá jejím výpovědím, které učinila v průběhu správního řízení.

K žalobní námitce a přesvědčení žalobkyně, že jí svědčí právo na udělení mezinárodní ochrany z důvodu, aby mohla žít na území EU (zřejmě SRN) společně se svým přítelem (německým státním příslušníkem) a realizovat tam tak svůj rodinný a soukromý život, soud předně konstatuje, že taková skutečnost nepatří mezi důvody taxativně uvedené v ustanovení § 12 zákona o azylu a v takovém pojetí nevyplývá ani z čl. 8 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod. V tomto směru se soud ztotožňuje se závěry, které žalovaný vyslovil ve svém vyjádření k žalobě včetně

aktuálních odkazů na příslušnou judikaturu Nejvyššího správního soudu. Soud v případě žalobkyně neshledal žádnou z podmínek pro udělení azylu dle § 12 zákona o azylu.

Za správné, zákonné, zjištěným informacím odpovídající a taktéž náležitě odůvodněné považuje krajský soud i neudělení azylu dle § 13 a 14 zákona o azylu. K udělení azylu dle § 13 zákona o azylu (tzv. azyl za účelem sloučení rodiny), který zohledňuje rodinné vazby a uplatňuje se vůči zákonem vymezenému okruhu rodinných příslušníků azylanta, nebyl v případě žalobkyně shledán zákonný podklad, neboť není rodinným příslušníkem azylanta, jemuž byl udělen azyl dle § 12 nebo 14 cit. zákona.

Udělení azylu dle § 14 zákona o azylu (tzv. humanitární azyl), je na volné úvaze správního orgánu, přičemž tuto volnou úvahu, tedy zda byl dán důvod hodný zvláštního zřetele či nikoli, může soud přezkoumávat pouze z hlediska překročení případných mezí správního uvážení, resp. z hlediska případné libovůle ze strany správního orgánu. Soud má za to, že žalovaný měl dostatek podkladů pro případné rozhodnutí ve smyslu § 14 zákona o azylu a neshledal překročení zákonem stanovených mezí správního uvážení ani jeho zneužití (§ 78 odst. 1 s .ř. s.).

Doplňková ochrana je upravena v ust. § 14a a § 14b zákona o azylu. Pro stručnost soud odkazuje na zákonnou citaci těchto ustanovení uvedenou v napadeném rozhodnutí. Smyslem a účelem doplňkové ochrany je poskytnout subsidiární ochranu a možnost legálního pobytu na území České republiky těm žadatelům o mezinárodní ochranu, kterým nebyl udělen azyl, ale u nichž by bylo z důvodů taxativně uvedených v § 14a zákona o azylu neúnosné nebo jinak nežádoucí požadovat jejich vycestování.

Soud konstatuje, že žalovaný vyhověl závaznému právnímu názoru a pokynu Krajského soudu v Praze ve zrušujícím rozsudku, zabýval se podáním žalobkyně, doručeným mu 25.8. 2008 (obdobně i podáním zástupce žalobkyně ze dne 29.5. 2009) a tyto skutečnosti vyhodnotil zejména ve vztahu k posouzení vážné újmy ve smyslu § 14a zákona o azylu při rozhodování o doplňkové ochraně. Žalovaný při svém rozhodování vycházel i z ustálené judikatury Nejvyššího správního soudu na niž odkázal. Stručně zhodnotil i zástupkyní žalobkyně učiněné odkazy na rozsudky SDES. S učiněnými závěry a podrobným odůvodněním žalovaného i této části rozhodnutí se soud ztotožňuje a odkazuje na ně. Žalobkyni je třeba opakovaně připomenout, že legální pobyt cizinců na území ČR upravuje zákon č. 326/1999 Sb., jehož institutů v minulosti využívala a nic jí nebránilo v tom, aby tak činila i nadále (prodloužení pobytu z titulu pracovního povolení). Namísto toho žalobkyně zcela účelově využila institutů zákona o azylu, ač jí žádný z azylově relevantních důvodů nesvědčí. Pro případ návratu na Ukrajinu nevyslovila žádnou obavu, a to ani ve smyslu nebezpečí vážné újmy dle § 14a odst. 2 zákona o azylu. Uvedla pouze to, že se na Ukrajinu vrátit nechce (a nikoli nemůže), protože se nemá ke komu a k čemu vrátit. Prostřednictvím mezinárodní ochrany se dovolává práva na soukromý a rodinný život s občanem EU, německým státním příslušníkem, ač ze všech okolností

případu je zcela zřejmé, že v ČR žádný rodinný život nevede a v budoucnu ani vést nechce. Naopak chce se svým přítelem svůj budoucí soukromý a rodinný život realizovat v Německu, což opakovaně ve svých výpovědích potvrdila. Nad rámec odůvodnění rozhodnutí žalovaného soud odkazuje i na právní větu vyslovenou v rozsudku Krajského soudu v Praze č.j. 48 Az 116/2008-52 ze dne 9.7. 2009: „Dospěje-li soud k závěru, že žalobce (neúspěšný žadatel o udělení mezinárodní ochrany) účelově tvrdí důvody pro udělení azylu podle § 12 zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, mají (s přihlédnutím ke všem okolnostem případu) též charakter i shodné nebo obdobné důvody tvrzené podle § 14a zákona o azylu.“

Soud uzavírá, že neshledal vady správního řízení, které předcházelo vydání napadeného rozhodnutí, žalovaný dostatečně zjistil skutkový stav věci, rozhodnutí bylo vydáno v souladu se zákonem, přičemž žalobkyně neuvedla v žalobě žádné podstatné důvody pro zrušení rozhodnutí žalovaného ani žádné takové skutečnosti, které by závěry rozhodnutí žalovaného zpochybnilly. Proto soud žalobu jako nedůvodnou zamítl podle § 78 odst. 7 s. ř. s.

O náhradě nákladů řízení soud rozhodl podle § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalovaný, který měl ve věci plný úspěch, by měl právo na náhradu nákladů řízení před soudem proti žalobkyni, která ve věci úspěch neměla. Žalovanému však žádné náklady v řízení před soudem nevznikly, a proto soud nepřiznal žádnému z účastníků právo na náhradu nákladů řízení.

P o u č e n í :

Toto rozhodnutí nabývá právní moci dnem doručení účastníkům (§ 54 odst. 5 s.ř.s.).

Proti pravomocnému rozhodnutí je přípustná kasační stížnost, kterou lze podat z důvodů a za podmínek uvedených v § 102 a násl. s.ř.s. ve lhůtě dvou týdnů po doručení rozhodnutí. V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem.

Od 1. ledna 2012 se kasační stížnost podává u Nejvyššího správního soudu; lhůta je zachována, byla-li kasační stížnost podána u soudu, který napadené rozhodnutí vydal.

V Hradci Králové dne 22. prosince 2011

JUDr. Ivona Šubrtová, v.r.
samosoudkyně